

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. H.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Matějíčkem
sídlem Jiráskova 994/9, Přerov

proti
žalovanému: **Velitel vojenského útvaru 1535 Hranice**
adresa pro doručování: Legislativní a právní odbor Ministerstva
obrany,
nám. Svobody 471/4, poštovní příhrádka 154, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, sp. zn. SpMO 42964/2018-6142

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o posouzení zákonnosti rozhodnutí o snížení služebního platu po dobu žalobcovy dočasné pracovní neschopnosti.

2. Žalobce byl od 6. 8. 2018 do 24. 8. 2018 v dočasné pracovní neschopnosti. Dne 8. 8. 2018 u něj byla provedena kontrola dodržování režimu dočasně práce neschopného, při níž nebyl zastižen. Velitel 74. motorizovaného praporu proto rozhodnutím ze dne 19. 11. 2018, č. j. MO 317517/2018-6142, rozhodl o snížení platu o 30 % po dobu žalobcovy dočasné pracovní neschopnosti.
3. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení. Popsal, že se v době kontroly nacházel v koupelně a prováděl osobní hygienu. Proto neslyšel domovní zvonek. Ihned po ukončení kontroly se pokoušel telefonicky kontaktovat pověřenou osobu, což dokládal přehledem odchozích hovorů. Žalovaný se nicméně k tomuto důkaznímu prostředku nijak nevyjádřil, přestože z něj vyplývalo, že žalobce ihned po neúspěšném provedení kontroly kontaktoval pověřenou osobu.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval souladem řízení se zákonem a připustil porušení zásady koncentrace řízení. V napadeném rozhodnutí uvedl nové skutečnosti o výskytu osoby v okně, která se následně měla skrýt v době prováděné kontroly. Žalovaný pouze zopakoval závěry správního orgánu I. stupně, aniž by se řádně zabýval uplatněnými odvolacími námitkami.
6. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě považoval napadené rozhodnutí za zákonné a odvolací námitky za dostatečně vypořádané. Nedošlo k porušení zásady koncentrace řízení, neboť v napadeném rozhodnutí byly pouze zmíněny skutečnosti plynoucí ze svědecké výpovědi, k níž došlo již v řízení před správním orgánem I. stupně. Tuto skutečnost žalobce ve vyjádření k podkladům ani v podaném odvolání nezpochybňoval.
8. Argumentace uplatněná v odvolání se týkala zejména nevyužití interní směrnice ze dne 18. 9. 2014, ev. č. 1/63/8/2014-6142, a žalobcova hovoru v 19:08. Ani odchozí hovor však neprokazuje, že se žalobce v době kontroly nacházel v místě pobytu. Žalobce navíc nijak nezpochybnil, že zvonek neměl dostatečně označen. Nevysvětluje rovněž, proč u sebe neměl mobilní telefon, pokud se nacházel v místě, kde není domovní zvonek dobře slyšet. Porušení režimu dočasně práce neschopného tak bylo řádně prokázáno. Výše snížení platu odpovídá kumulaci porušení povinností.
9. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další vyjádření účastníků řízení

10. Žalobce v replice ze dne 26. 11. 2019 poznamenal, že žalovaný ve svém vyjádření nerozporoval výskyt další osoby v okně, která jej měla informovat o probíhající kontrole. Doplnění této skutkové okolnosti v rámci odvolacího řízení představuje porušení zásady koncentrace řízení. K této okolnosti by tak nemělo být přihlíženo. I pokud by se snad v místě bydliště další osoba v době kontroly vyskytovala, nebylo by pro žalobce nic snazšího, než tuto osobu identifikovat, aby potvrdila, že se žalobce zdržoval v koupelně a

prováděl osobní hygienu. K tvrzením o neoznačeném zvonku doplnil, že se nejednalo o první kontrolu (ale o první neúspěšnou kontrolu), proto pověřená osoba věděla, na koho má zvonit. Zmíněný vnitřní předpis podle žalobce neupravuje ani nerozšiřuje práva a povinnosti kontrolované osoby. V bodě 5 písm. c) však stanoví pověřené osobě, jakým způsobem má být prováděna kontrola, aby nedošlo k pochybnostem. Pověřená osoba tak měla kontrolu zopakovat po uplynutí jedné hodiny; pokud by tak učinila, bylo by provedení kontroly řádně umožněno.

11. Žalovaný v reakci na žalobcovu repliku doplnil, že kontrola dodržování dočasné pracovní neschopnosti proběhla u žalobce (na zvolené adrese) ve dnech 8. 8. 2018, 16. 8. 2018 a 5. 11. 2019. Žalobce žalovaného nijak neinformoval, na koho a jak zvonit. To žalovaný doložil záznamem o podaném vysvětlení kpt. Ing. P. z 13. 3. 2020. Z něj plyne, že žalobce blízko místa nahlášeného pobytu při dočasné pracovní neschopnosti staví svou vlastní nemovitost, kde se nejspíše pohyboval v době kontroly. Z toho důvodu nebylo ze strany osoby, která byla při příjezdu viděna za oknem, reagováno na zvonění. Žalobce byl nejspíš prarodičem kontaktován a čekal na odjezd kontroly kpt. P., aby se dostavil bez spatření rychle nazpět domů k prarodičům a poté telefonoval kpt. P., že je připraven ke kontrole.

V. Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
13. O žalobě rozhodl soud bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, že by k ní soud byl povinen přihlížet i z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
16. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně odpověděl na jeho odvolací námitky a pominul ve svém rozhodnutí i důkaz (přehled hovorů), který ve správním řízení předložil. Námitky uplatněné v odvolání se týkaly postupu kontroly v rozporu s vnitřní směrnicí, nepřezkoumatelnosti odůvodnění ohledně míry snížení služebního platu a nesprávnosti skutkových zjištění. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný ztotožnil se skutkovými závěry správního orgánu I. stupně, že se žalobce v době kontroly nenacházel v místě pobytu. Výslovně zmínil, že žalobce nebyl zastižen v době kontroly, nereagoval na zvonění zvonku ani na telefonát pověřené osoby. Žalovaný odmítl námitku rozporu s vnitřní směrnicí, neboť považoval za stěžejní, že došlo k porušení § 56 odst. 2 písm. b) zákona o nemocenském pojištění tím, že žalobce neposkytl součinnost podle § 64 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Vnitřní pokyn, seznam hovorů ani čestné prohlášení žalobce proto žalovaný nepovažoval za relevantní. Výši snížení služebního platu považoval za přiměřenou. Zásadní podle žalovaného bylo, že došlo k porušení více než jedné z povinností žalobce, na čemž ničeho nezměnil ani fakt, že při následné kontrole dne 16. 8. 2018 již porušení povinností zjištěno nebylo.
17. Soud k tomu uvádí, že přestože je odůvodnění napadeného rozhodnutí stručné, reaguje na všechny uplatněné odvolací námitky a je z něj patrné, jak se žalovaný s argumentací

žalobce a důkazy vypořádal. Lze z něj seznat, proč žalovaný nepovažoval za průkazný seznam telefonických hovorů žalobce či jeho čestné prohlášení, i skutečnosti odůvodňující výši snížení žalobcova služebního platu.

18. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
19. Dále soud hodnotil námitku porušení zásady koncentrace řízení, resp. porušení zásady zákonnosti.
20. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
21. Žalobce uvedenou námitku zakládá na tom, že až v odvolacím rozhodnutí bylo uvedeno, že při příjezdu kontroly byla v okně domu, v němž se žalobce měl zdržovat, zahlédnuta osoba. Tato skutečnost je podle žalobce nepravdivá. Jak však správně konstatoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, výtka žalobce nemůže směřovat k porušení zásady koncentrace, neboť ta by mohla spočívat nanejvýš v tom, že by v odvolacím řízení bylo v rozporu se zákonem přihlédnuto k nové argumentaci žalobce a k jím navrhovaným novým důkazům v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu. V nyní projednávaném případě tak žalobce zpochybňuje spíše jiné hodnocení důkazů žalovaným, resp. zdůraznění některých skutkových okolností, které správní orgán I. stupně nepovažoval za významné.
22. Soud k tomu uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkových zjištění vyplývajících z důkazů provedených správním orgánem I. stupně, konkrétně ze svědecké výpovědi kpt. P. z 19. 11. 2018 (viz č. l. 8 správního spisu). Žalobce byl se všemi důkazy ve správním řízení řádně seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Ve vyjádření k podkladům ze dne 19. 11. 2018 založeném na č. l. 11 správního spisu tvrdil, že k věci nemá co dodat (nijak nezpochybňoval skutečnosti, které ze shromážděných důkazů vyplývaly). Pokud prvostupňový správní orgán nepovažoval za důležité, že se při příjezdu kontrolní skupiny v okně nacházela určitá osoba, a nevtělil tuto skutečnost do obsahu svého rozhodnutí, nezakládá zmínění této skutečnosti žalovaným v napadeném rozhodnutí porušení zákona. Tato skutečnost vyplývala z důkazů, s nimiž žalobce byl v řízení před správním orgánem I. stupně řádně seznámen. Pokud žalovaný považoval danou skutečnost za významnou a vtělil ji do odůvodnění svého rozhodnutí, nijak neporušil žalobcova procesní práva, neboť ten poté, co byl se svědeckou výpovědí kpt. P. z 19. 11. 2018 seznámen, mohl její obsah zpochybnit, což neučinil (blíže k hodnocení skutkových otázek odvolacím orgánem viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). K porušení zásady koncentrace ani k porušení žalobcových procesních práv vyjádřit se k provedeným důkazům tak nedošlo.
23. K výtce ohledně nerespektování interní směrnice ev. č. 1/63/8/2014-6142, podle níž má být kontrola v případě nezastižení kontrolované osoby opakována po 1 hodině, soud uvádí, že předmětná námitka byla obsažena až v replice doručené soudu 6. 12. 2019, tedy po lhůtě k podání žaloby (§ 151 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.). Jedná se tak o opožděnou žalobní námitku, proto se jí soud nezabýval. Pro větší přesvědčivost rozhodnutí však lze stručně doplnit, že § 68k odst. 5 zákona o vojácích z povolání vykládaný v souladu s § 56 odst. 2 písm. b) a § 64 odst. 1 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nestanoví osobě provádějící kontrolu povinnost

zopakovat kontrolu, nebyl-li zaměstnanec (voják) při kontrole zastižen. Porušení režimu dočasně práce neschopného zaměstnance tak může být konstatováno již tehdy, jestliže nebyl zaměstnanec při kontrole zastižen. Splnění této podmínky bylo v řízení prokázáno.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud neprováděl dokazování listinami předloženými žalovaným nad rámec správního spisu, neboť ty byly pro posouzení žalobních námitek nadbytečné. Vyjádření kpt. P. z 13. 3. 2020 učiněné po vydání napadeného rozhodnutí, není pro posouzení věci relevantní, neboť daná osoba byla vyslechnuta již v rámci správního řízení, její výpověď je založena ve správním spise a soud ji zohlednil při posuzování skutkového stavu věci.
25. Na základě všech výše uvedených skutečností neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. května 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu